

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Зубова Олександра Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої, пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України

Київ
5 листопада 2025 року
№ 200-2(І)/2025

Справа № 3-92/2025(186/25)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуєчого, доповідача,
Барабаша Юрія Григоровича,
Совгирі Ольги Володимирівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Зубова Олександра Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої, пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Гришук О.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Зубов О.С. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність частині першій статті 8, частині першій, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України (конституційність)

частину четверту, пункт 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Згідно з частиною четвертою статті 328 Кодексу „підставами касаційного оскарження судових рішень, зазначених у частині першій цієї статті, є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права виключно в таких випадках:

1) якщо суд апеляційної інстанції в оскаржуваному судовому рішенні застосував норму права без урахування висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у постанові Верховного Суду, крім випадку наявності постанови Верховного Суду про відступлення від такого висновку;

2) якщо скаргник вмотивовано обґрунтував необхідність відступлення від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у постанові Верховного Суду та застосованого судом апеляційної інстанції в оскаржуваному судовому рішенні;

3) якщо відсутній висновок Верховного Суду щодо питання застосування норми права у подібних правовідносинах;

4) якщо судові рішення оскаржується з підстав, передбачених частинами другою і третьою статті 353 цього Кодексу.

Підставами касаційного оскарження судових рішень, зазначених у частинах другій і третій цієї статті, є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права“.

Пунктом 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу передбачено, що не підлягають касаційному оскарженню „судові рішення у справах незначної складності та інших справах, розглянутих за правилами спрощеного позовного провадження (крім справ, які відповідно до цього Кодексу розглядаються за правилами загального позовного провадження), крім випадків, якщо:

а) касаційна скарга стосується питання права, яке має фундаментальне значення для формування єдиної правозастосовчої практики;

б) особа, яка подає касаційну скаргу, відповідно до цього Кодексу позбавлена можливості спростувати обставини, встановлені оскарженим судовим рішенням, при розгляді іншої справи;

в) справа становить значний суспільний інтерес або має виняткове значення для учасника справи, який подає касаційну скаргу;

г) суд першої інстанції відніс справу до категорії справ незначної складності помилково“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів убачається таке.

Зубова О.С. обрано суддею Суворовського районного суду міста Херсона відповідно до рішення Херсонської обласної ради народних депутатів від 26 січня 1993 року № 238; Верховна Рада України Постановою від 15 травня 2003 року № 809–IV обрала його на посаду судді безстроково. Президент України Указом від 22 серпня 2016 року № 341/2016 Зубова О.С. перевів на посаду судді Херсонського міського суду Херсонської області. У процесі цього переведення Суворовський районний суд міста Херсона наказом від 25 серпня 2016 року № 03-01/48 перерахував на рахунок Територіального управління Державної судової адміністрації України в Херсонській області (далі – Управління) компенсацію за дні відпустки, які не використав суддя Зубов О.С.

Рішенням Голови Верховного Суду від 27 квітня 2022 року № 28/0/149-2 Зубов О.С. з 28 квітня 2022 року відряджений до Татарбунарського районного суду Одеської області для здійснення правосуддя без зазначення граничного строку відрядження. Вища рада правосуддя рішенням від 26 вересня 2023 року № 911/0/15-23 згадане відрядження припинила; рішенням від 19 грудня 2023 року № 1347/0/15-23 звільнила Зубова О.С. з посади судді Татарбунарського районного суду Одеської області у зв'язку з поданням заяви про відставку.

На виконання рішення Вищої ради правосуддя від 19 грудня 2023 року № 1347/0/15-23 Херсонський міський суд Херсонської області наказом

від 26 грудня 2023 року № 03-01/216 суддю Херсонського міського суду Херсонської області Зубова О.С. відрахував зі штату суду. При звільненні Зубову О.С. нараховано та виплачено вихідну допомогу та компенсацію за невикористані дні відпустки.

Зубов О.С. вважає, що компенсація за невикористані дні відпустки повинна здійснюватися з розрахунку суддівської винагороди на час її нарахування та виплати, у зв'язку з чим звернувся до адміністративного суду. У позовній заяві він просив визнати протиправними дії Управління щодо обмеження та недоплати суми компенсації за невикористані 358 днів відпустки у розмірі суми, перерахованої на депозитний рахунок, та зобов'язати Управління здійснити перерахунок компенсації за дні невикористаної відпустки за період роботи суддею Суворовського районного суду міста Херсона з 26 січня 1993 року по серпень 2016 року, за період роботи суддею Херсонського міського суду Херсонської області з серпня 2016 року по 26 грудня 2016 року включно, а також виплатити недоплачену суму компенсації за невикористані дні відпустки.

Одеський окружний адміністративний суд рішенням від 24 жовтня 2024 року відмовив Зубову О.С. у задоволенні позову та указав на відсутність підстав для нарахування та виплати компенсації за невикористану відпустку у розрахунку суддівської винагороди на час її нарахування, наголосивши на тому, що єдиним нормативним актом, який містить алгоритм розрахунку такої компенсації, є Порядок обчислення середньої заробітної плати, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 8 лютого 1995 року № 100 (далі – Постанова № 100).

Зазначений суд також указав, що використання законодавцем терміна „компенсація“ щодо невикористаних днів відпустки дозволяє стверджувати, що компенсацію не слід розглядати як рівноцінну „заміну“ суддівської винагороди за період відпустки, рівно як немає і не може бути точних критеріїв майнового виразу часу відпочинку; будь-яка матеріальна компенсація за невикористану відпустку є суто умовною. Одеський окружний адміністративний суд під час ухвалення рішення стосовно Зубова О.С. з-поміж іншого урахував правові

позиції Верховного Суду, викладені у постановах від 8 липня 2020 року у справі № 817/20/17 та від 11 лютого 2021 року у справі № 802/3928/15-а в аспекті того, що Постанова № 100 поширюється на правовідносини за участі професійного судді. П'ятий апеляційний адміністративний суд постановою від 21 січня 2025 року апеляційну скаргу Зубова О.С. залишив без задоволення; рішення Одеського окружного адміністративного суду від 24 жовтня 2024 року – без змін.

Зазначені судові рішення Зубов О.С. оскаржив у касаційному порядку. Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду ухвалою від 26 лютого 2025 року відмовив Зубову О.С. у відкритті касаційного провадження, адже він оскаржив судові рішення, які не підлягають касаційному оскарженню, та не навів обґрунтованих підстав можливості допуску касаційної скарги до перегляду судових рішень, прийнятих за наслідками розгляду справи за правилами спрощеного провадження.

Автор клопотання вважає, що юридична невизначеність частини четвертої, пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу обмежує та порушує його конституційне право на касаційне оскарження, і таке обмеження не відповідає частині першій статті 8, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України.

На підтвердження своєї позиції Зубов О.С. посиляється на окремі положення Конституції України, Кодексу, а також на судові рішення у його справі.

3. Розв'язуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити обґрунтування

тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

3.1. Автор клопотання стверджує, що при касаційному оскарженні судових рішень, ухвалених у справах незначної складності та інших справах, розглянутих за правилами спрощеного позовного провадження, частина четверта статті 328 Кодексу не передбачає необхідності обґрунтовувати наявність одного із випадків, визначених пунктом 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу. Однак, попри відсутність у Кодексі такої вимоги, суди касаційної інстанції на практиці відмовляють у відкритті касаційного провадження у справі у зв'язку з ненаведенням обґрунтованих посилань на обставини, передбачені підпунктами „а“–„г“ пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу.

Аналіз змісту конституційної скарги дає підстави для висновку, що Зубов О.С. висловлює незгоду із законодавчим регулюванням порядку касаційного оскарження судових рішень, ухвалених у справах незначної складності та інших справах, розглянутих за правилами спрощеного позовного провадження, та з судовими рішеннями у його справі, що не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Зубова Олександра Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої, пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**